

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Znjbjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjež knihiczišćežerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njeđzela Quasimodogeniti.

Kolož. 3, 1—4.

Chzemy-li š jednom słowom rjeknyć, što nam jutry pschinješechu, dha prajimy: „žiwjenje“. A chzesch-li, mój kšhesćizjano, krotke wukładženje tajkeho žiwjenja mječ, dha čitaj, kaš japoschtol Pawoł jo wopisuje: „Ša šym žiwj; niz paš ja, ale Šhryštuš je žiwj we mni.“ Šo je žiwjenje š Boha, š Bohom a we Bosy, žiwjenje, kotrež je nam na jutrownicžku psches Šhryšta warbowane a dobyte. Wono š njebeš pschihadža a do njebeš wjedže. Šo ma być žro a jadro, kaš žórlo žykeho naškeho čłowškeho žiwjenja, a jeho kóna, kotruž pytać a š kotrež šo pschicž mamy šwoje žitwe dny tudy na šemi, doniž šo nam w žykej rjanošći nješchidželi, hdyž šmy po šwojim šemškim bėdženju šaschli š tamnemu „lěšchemu“ žiwjenju.

Tajke žiwjenje tež našch tekst wušbėhuje š słowami: Pytaješ, štož je horjekach, hdyž Šhryštuš je; abo: wušteješ šo na to, štož je horjekach, niz na to, štož je na šemi. — Pytáš ty, mój šobuškšesćizjano, wopravdže tajke nješachodne njebeške kublo, pytáš wěczne žiwjenje? Daj šebi na to šam wotmolwjenje, hdyž šo po słowach naškeho teksta w pruhach jutrowneho šlónza pruhujesh, 1. hać je twoje žiwjenje potajene š Šhryštušom w Bosy, a 2. hać wono šo tež hižom šewi psches tebe w krašnosći.

Šwjate pišmo nėhdže wo „potajnym wutrobnym čłowjeku, š nješachodnym čichim a špokojnym duchom“ rēczi a š tym čłowjeka psched woczi štaja, kotrehož žiwjenje je potajene š Šhryštušom w Bosy. Žiwjenje tajkeho čłowjeka je wopravdže potajene. Ty pschi nim wjele njewidžišch a nješlšchisch, štož by ći wošebje nadpadnylo. Wón je po šwonkownym waschnju kaš wjetšchi džěl druhich ludži, wón džěla a wotpocžuje, wón kėšchi kšodži a šwjate dny šwjeczi, wón wužiwa, štož žiwjenje jemu posćicža a džěli tež kšudym šobu. Ale hdyž raš wošebite šrudžaze šhonjenje jeho žiwjenje potrjechi, hdyž jemu šnadž Bóh tón šnješ lubowane džěczo abo druhi štaw šwójby wotwola a š šebi wosmjė, hdyž nėkajka kšorosć jeho čěžko porašy, hdyž šo jemu žně nje poradža, hdyž psches wohnjowe nješbože šo jemu domcžł do popjela šypnje, abo hdyž nješchecžel jemu na wšchelake waschnje šchodžicž pyta, — dha móžesh pschi tajkim čłowjeku nėšto wošebite pytnyć; jeho šadžerženje we wškej nušy je žyke hinasche hać pola wjetšchiny jeho šobucžłowjekow. Wón čzišche nješe, štož je jemu nakładžene, wón pod šchizom nješorkoze, wón šo nad nješchecželom nješwjeczi; wón wšcho š Božeje ruki bjerje a na šwojeho Šbóžnika špomina, kiž šašo nješwarjesche, hdyž šwarjeny bė a nješrožesche, hdyž čžerpjesche. Šeho žiwjenje je potajene š Šhryštušom w Bosy; wón nješpyta to, štož je na šemi, ale štož je horjekach, hdyž Šhryštuš je. Šeho wutroba na tym nješwišy, štož šwět jemu posćicža abo rubi; wón je we šwěczė, ale niz š šwėta. Škóždy džėń žiwjenja je pschi

nim kaž njedzela a šwjaty dzeń, pschetož wón ma wěšte hodžiny, w kotrychž wón wschědnje s Chrystušom pola Boha pschěbnywa. Snajesch ty, mój kšesćizijano, tajkeho čłowjeka? Njeje-li na tym, dha daj šebi prajicž, so je japoschtol Pawol a psched nim kaž po nim někotry wulki w Božim kralestwje tajki byl, kotrehož žiwjenje je bylo potajene s Chrystušom w Bosy, dokelž je stajnje pytał, sčtož je horjekach. A wěsch ty tež, kaš sam k temu dónđžesch, so tajke žiwjenje dobudžesch, kotrež či we wschej nusy mēr, čichosć a sčzetpliwosć dawa a pschi wschej sachodnosći hinjaznych kublow samdawš trajazeho wěczneho wješela? Wustej šo na to, sčtož je horjekach, hdžez Chrystuš je, šedžo na prawizy Božej.

Pawol pišche: Hdž paš Chrystuš, wasche žiwjenje, šo šjewicž budže, tehdy budžecze tež wy s nim šjewjeni w krašnosći. — Kaž nětk rostliny, kiž prjedy žiwe, ale woczomaj potajene w semi težachu, psches hódny desčez a Bože šlónzo na šwětlo pschińđžechu, taš tež njemože čłowške žiwjenje, kotrež je potajene w Bosy, žyle njewidomne wostacž, ale šjewi šo w krašnosći. Hladaj na Šesufa, kiž je šwoje žiwe dny s Bohom wobšadžował. Šeho žiwjenje je najprjedy žyle potajene bylo a po małym hašle na šwětlo stupilo, je šo dale potašalo w jeho wuczobničach a japoschtolach, je šo po šaloženju kšesćizijanskeje žyrkwje s krašnosću šjewilo po wschěm šwěcze, a šo dženša stajnje rošwiwa a roššěrja mješ ludžimi. Žyle mišionstwo je šjewjenje krašnosće Chrystušoweho žiwjenja mješ pohanami. Ale tež twoje žiwjenje, mój kšesćizijanski čžitarjo, kiž bē potajene s Chrystušom w Bosy, ma na šwětlo stupicž a šo w krašnosći šjewicž, hewaš wono wopravdže kšesćizijanske njeje. Wdy widžimy šnamjenja tajkeho žiwjenja pola tych, kiž šjawne škutki kšesćizijanskeje lubošče čžinja, kaž pola tych, kiž šwojim džeczom se šwojim žiwjenjom dobry pschiklad kšesćizijanskeho šadžerženja dawaju. Někotre pacžerške džeczō, kotrehož mlode žiwjenje bē wot šwērnej kšesćizijanskeju staršheju derje wobštarane a pschede wschěm šlym wobarnowane, je hižom psches šwoje žyle šadžerženje potašalo, so njeje šo podarmo we kšecženizy Chrystušej pschepodašo a w jeho Duchu čžišche woczahnyšo; kaž sčtomik, s dobreje sčtomownje wuwšaty a pschěšadženy, s wěštosću dobre plody dawa, taš tamny mlody kšesćizijan, hdž do šwěta šupa a w Bosy wostawa, tež plody kšesćizijanskeho ducha widomnje potašuje. Wón je kaž „drjewo, plodžene pschi wódnych rěčach, kotrež šwój plód dawa we šwojim čžašu, a jeho lišče nješwadnje a wschitko, sčtož wón čžini, to šo derje radži.“ — Njesch nam njedzela Quasimodogeniti, kiž w nowym narodženju přěduje, šdželi prawe šnutškowne, s Chrystušom potajene žiwjenje, so bnychy šjawne plody šwojeho kšesćizijanstwa pschinješli. Šamjen.

N. w K.

Sswjata nadžija na jutry njebieskeje gmejny.

(1. Kor. 15, 51—57.)

Šłōš: (W. miš. harfa, čžo. 48): Nětk wješelmy šo wutrobnje! atd., abo (111): Dženš Boži Šsyn ma dohycze atd.*

Na jutry junu njebieske — Halleluja —
Dónicž wěra wumoženyh čže — Halleluja;
To kšesćezanow je nadžija, — Halleluja —
So s Anjesom pónđu se šwěta. Halleluja.

* Šo tymle šłōšu šo Halleluja — s 1. rjadki do 2. šakunyschki tu — wospjetuje. A runje taš ma šo s nim w 3. a 4. rjadzy! —

Nětk potajnosć paš hišcže je, — Halleluja —
Kaš šesthadža ras žiwjenje, — Halleluja —
Hdyž w njenadžitym pschichodže — Halleluja —
Kral junu pschińđže krašnosće. Halleluja.

Wšchaš psches šmjercž wschitzy njeponđu, — Halleluja —
Hdyž Anjes šo šjewi na šónzu. Halleluja;
Šso hišcže žiwi pscheměnja, — Halleluja —
Hdyž truba šlincži pošlednja. Halleluja.

A morwi štanu k žiwjenju — Halleluja —
A nješmjertnosć šo wobšeku — Halleluja —
Čži wschitzy, kotšiz šaššyscha, — Halleluja —
Šo Anjes jich wošala do šuda. Halleluja.

Hdyž sachodne taš wobšecze — Halleluja —
Šso nješachodne žiwjenje, — Halleluja —
Šsmjercž pošrjeta do dohycža — Halleluja —
Še, kaž to Anjes šam wobštrucža! Halleluja.

Hdže twoje žahadło, šmjercž, je? Halleluja.
Hdže twoje, hela, dohycze? Halleluja.
Šsmjercž s mozu hrěcha šahinje, — Halleluja —
Hdyž dopjeljene wscho nětk je. Halleluja.

A „Halleluja“ šakšincži — Halleluja —
We nješješach a na semi — Halleluja;
Anjes dohyl jutromnicžtu je, — Halleluja —
Šam dalo s nim šo žiwjenje! Halleluja.

Džaš Bohu budž, so pošlicža — Halleluja —
Šam dohycze psches Šesufa! Halleluja.
Šiz dohycža lud jeho šmy, — Halleluja —
Do krašnosće s nim pónđžemy. Halleluja!

A jutry wěczne šwojecžimy, — Halleluja —
Hdyž jeho wumoženi šmy. Halleluja.
— Šo Anjesowe taš dohycze — Halleluja —
Šam šawěščžilo pošuje je. Halleluja! —

U.

Jutrowna wěra.

Ša mējach něhdy pschěczela mlodosće, kotryž pschede mnu šwoje najpotajnišche myšle nješakšwasche. Šižom tehdy, jako wón k šwojej konfirmaziji džěšche, šo w nim dwělowaze myšle šbēhachu, hač šu šo džimy, wo kotrychž biblija rěčži, tež wopravdže štašle. A jako bu wón staršchi, šo dwěl w jeho dušchi dale a bóle roššěrjesche. Pschetož je-li čłowjek šwojemu Šbóžnikej hašle božemje prajik, dha nima s žyla žaneho hačžidła wjazzy ša te dwěle: „je wopravdže Bóh w nješju, kotryž modlitwy, k njemu šlane, wuššyschuje? njeje wěra wěczneho žiwjenja jeno wuplód hordžiwjeje namyšle?“

Wón šo na najmudrišchich, domyšlnych wuczenzow wschěch čžašom wobrocžowasche; ale wschudže jeho jeno dwělnosć a nje-wěštosć šetkowaschtej. Duž wón džeczō šhubi, na kotrymž bēšche s žylej dušchu wišal, a kóždy džē se šhonjenja wē, kaš móže nanowška wutroba na džěšču, na kotrež je šwoje nadžije ša žiwjenje štajala, wišacž a je lubowacž.

Šako ja psched džěščowym čžěšlom njemu štejach, wón paš na to lube wobšicžo rošpomnicže hładašche, na kotrymž tamny špodžiwny, pschekrašnjazy wuras wotpočowasche, kotryž druhdy šbóžnje došonjanyh kaž mišly wotblyšcž wěcznosće wobšwětluje; jako wón potom hišcže ras woczš šłōži na tej taš-rjež šmēmšatej hubicžzy, kotrejuž pošlednje šłowa bēchu byšle: „Wótcže našch, kiž

by w njebiekach", — dha mi wón moju ruku tloczefche a dzefche: „Sa wěrju, so je jeho duscha pola Boha.“ A wot tuteje hodžiny bo wón t swojemu Bohu a t swojemu Ebbžnikaj wróczi. Nanow-
ska lubosc bēfche jeho woko wotewrika sa njejmjertnosć teje dusche, kotruž wón lubowafche. Na tajke waschnje nasch Bōh dusche t febi czechnje t tymi móžnymi saczuczemi, kotrej je wón sam do cžłowfkeje wutrobny položil.

F.

Na lubodrohe Sserbowstwo.

D Sserbowstwo, ty skote plónzo rjane!
Hrěj nasche hymne, limke wutrobny;
Njech jažnišč bo, nam t Boha jefthadžane,
Wšmi wot naš narodnosće mrokothy.

D Sserbowstwo, ty fróstna lipa mila!
Schěr pschezo dale fwoje halošy;
Njech mlódnisč bo, we sbónku strowa, cžila,
Bysch nasche kužicžanfte jahony.

D Sserbowstwo, ty plébrorēcžka plódna!
Nam woplódž fuche hona wótcžinfte;
Njech fchewisč to, sčtož njeje fytwa hódna,
So plody frostuja nam rjenisče.

D Sserbowstwo, ty matka luboscžywa!
Naž džecžki kubfaj, t febi fhromadžuj;
Ach, sahoť wšcho, so narodnosć je žywa,
Naž t fberbskej fwěrje wšchitkich stowafschuj!

K. A. Fiedler.

Ja njejsym teho hódny.

Pšched wjazorymi létami fbedžefche w jenej khostatni muž cžmoweho, sažakleho waschnja wošamjenty we fwojim pschebytku. Runje bo durje samfnychu, wustawny duchowny bē wustupit se frudnym fhutnym woblicžom; pschetož jeho prózowanja wo saja-
teho bo dženfa, kaž pschezo, wotpołafachu, a město teho, so budžisčef bo jemu poradžilo, w duschi mordarja — pschetož tajki bēfche sa-
jaty — saczucze roskacža sbudžicž, bēfche wón jeno bohahanjerfste plowa fhyschal. Tón muž njebē fwoju slóscž přel, ale bo wufmē-
wašžy t nej pōsnawafche. Wufud bēfche tež hižo nad nim wu-
prajeny a jemu jeno hiščefze frótki hnadny cžaš dowoleny, w tej nadžiji, so bo jeho sažaklosć fbnadž t dobremu wobroczi.

Mjes tym so bo tón fwěrnny duschowpafstyt t cžěžkej wutrobu do fwojeho domu wróczi a teho Rnjeja prošefche, so cžył wón hrěšnikowu duschu t pokucze dowjesč, tutón t wofnu fwojeho pschebytku stupi a hladafche cžmowje do maleje jahrody dele, nad kotrejž jažny plónčny blyščef wotpocžowafche. Wo režy dele, psches nju bēžazeje, jašnikowa žona runje schaty powjeschefche. Sejne tšilētne džecžo febi porno nej hrajkafche a wofomif, hdyž macž režy fhribjet wobroczi, wuži, so by bo wodže bližilo. Na jene dobo žona wot jašwa fem wótfje wofacž fhyschi, wona woczi po-
fbēhnje a widži pschi wofnje muža, jej nawalnje snamjenja dawacž a na wodu połafowacž. Wona bo na to město wobroczi, hdyž režy žolmy nad fwojim džefčjom bo samfnyč wuhlada a samó jo hiščefze w pošlednim wofomiku shrabnyč a wumóž.

Pšchi pscheléšowanym wofnje bēfche sažubženy w najwyschšef napjatosčzi pschihladowal. Džecžo bē žiwe! Wón bēfche jo wumoz mohł se fwojim wofanjom. Sčto tu t dobom na teho sažakleho hrěšnika pschiudže? Wón t roshorjenjom tšchepjeta, haj, jako

frótki cžaš na to macž a džecžo t njemu jaštupitej, so byšchtej bo džakowalej a pošlednische wonjecžto kwětkow fwojemu wumozerjej pošficža, dha ronja bo fhly t teju wocžom, kotrejž tak dołho plakalej njebēšchtej.

„Sa njejsym teho hódny, so je Bōh nje hrěšnika t wumoz-
ženju cžłowfkeho žiwjenja trjebał“, wón wuwoła a žada febi duchow-
neho. Bōh bēfche jeho wutrobu sajal, a wón wopušchcži fwět jako pokutny hrěšnik, kotruž bo hnady fwojeho Ebbžnika trošchtowafche.

F.

Cžehodla?

So „cžehodla?“ a „cžehodla?“
Doscž tyščna prascha wutroba.
Haj, cžehodla to mamy
Njesč? — rad bo wobhonjamy.

Sčtyšč: „Tehodla“ — Bōh podawa
Čži fhelich, dokelž lubo ma
Čže jako Wótž a plódži,
Sčtož cži bo t sbožu hodži.

A hdyž to hiščefze njesnajesč,
So hiščefze pó cžmje bēdujesč
Na cžernjoitej tu cžeri;
Bucž sbóžny dže, sčtož wěri!

Dóž wufnacž swólny nawufnjefch:
„To dokelž, Rnježe, ty sam cžefch“,
Čžu tehodla rad hajicž
A cžehodla? niž prajicž.

S němcžiny pscheložil U.

Pšches woheń njeskažomne.

Boži woheń wudhri a fhēža bo spali. Safo po něščto cžašu popjel wotwožowachu, namafachu njespalene knihi, mjenujžy Arndtowe „Wěrne kšchescžijanstwo“. Safo bē bo fhēža do hromady fhypnyla, bēchu te knihi pod někotre hrijady padnyle, kotrejž bo nje-
spalichu. Njeje to rjane a trošchtne snamjo wo tym, so je wěrne kšchescžijanstwo t cžistym ewangelijom njeskažomne a so žane plo-
mjenja jo njesahubja a so wo nim pschezo sašo placzi, sčtož wo tnych mužach w žehliwej pjezy pižane steji, „so woheń žaneje možy njebē mēł na cžělach tnych nužow a jich wofny na hłowje njebēchu fefmudžene; haj žane palenje njebē na nich cžucž“. Njech psche-
scžehanje, žaloscž, hidženje fwoje plomjenja kolo wokoło rospšhe-
scžera, wěrne kšchescžijanstwo bo psches nje njemóže sahubicž. To je trošcht w nětcžischim cžašu, hdyž t prawizy a t lěwizy do wšchelateho wohnja schkaraja, kotruž dhybi cžisty ewangelij sahubicž. To je trošcht tež w pohladowanju na Bože pschithadžaze fudženja. A hdyž junu tón wulki woheń wuńdže, kiž njebo a semju spali, a njebieša jańdu t wulkim wrjefstom a elementy bo rofeschtru t horzotu, tež t tuteho palazeho fwěta „wěrne kšchescžijanstwo“ nje-
ranjene wuńdže budže a w fwojej Bōisťef rjanosčzi a jašnosčzi bo wēcžnje fwēcžicž. Duž budžny trošchtne, wěrne kšchescžijanstwo we woheńju spytowanja wobsteji!

Se tež twoje kšchescžijanstwo psches woheń njeskažomne? Pšche tola japoschtoł Pawoł, so budže junu fbnadž wšchitkón skutk a žyly twar cžłowfkeho žiwjenja we wohnju Božeho fuda staženy a po tajtim shubjenty. Kał nochžyli tu fami do fwojeje wutrobny a fwojeho fwědomnja, do fwojeho žiwjenja a fhodženja pohladacž

a šo pruhowac? Mam ja w swojim domje a w swojej wutrobje wérne křesćijanstwo, kiž šo psches woheń nješast a kiž w sprawnej pokucze a wérje do Sefusa, we wschědnym křětanju stareho cžłowjeka s jeho skutkami a we wschědnym wobłekanju noweho cžłowjeka wobsteji? Haj, te płomjenja tež na tebje pschińdu a tež twoje křesćijanstwo směje šwoje spytowanje wobstac: nusu, žalosc, cžerpjenja a pschecžehanje Křistuša dla, skóncznje pak Boži šud, kiž cžłowjeka zyleho pschepyta a jenož to, šchož je wérne a s Křistuša a s jeho Duchu rodžene, stejo wostaji. Derje temu, kotryž, hdyž jemu Bóh jeho semske šbože rosbije, s tuteho rosbicža šebi šwoje wérne křesćijanstwo njeranjene, haj s nowa spytane a pohyljane ponježe!

Boža pomoz ma wschelake pucze.

(Wist na Romškich 12. 15.)

Šowjedanczko wot Jana Wjele.

IV.

Tón křašny dom šwěczechy hišcže a mějesche holk. Wješ pak bě cžemna a cžicha. Pschihladowarški mlody lud běšche šo do loža mēl.

Tež nětoski křašni cžychu šo šbēhnyč, dokelž bě nimale wošřjedža nožy. Ale niž to, šo cžychu do žyła s křaša, pschetož to njemohlo hič, dokelž mějesche tón hacž to šřjedy tracž. Teho- dla běchu šo pschihoty štaše, šo bychu prošeni hoščo nožowacž mohli.

Sa křašarški běšche tu w domje ložow a pōšlanjow došč. Sa křašarjow pak, tych s daloka wujow, bě pola Bōrdanež šužo- dow, kotřiž běchu tu šobu na křašu, pēnje spravnych lēhwow wjazh hacž došč. Duž njeběšche trjeba, šo wo žane lēhwo hdyže postaracž hič. A brašcha prošehche w mjenje křašneho doma, šo bychu wschitžy wostali a ničtō njeby hjes wječerje do loža šchol.

Mlody mandželski pschirucži brašchžy, pschifacž s cželedže někomu, šo by šo wofēnžy wot wonka šawjeracž šcho; tež štwine pschifasa šawrjecž. Šotom pokitny mlodemu šwalej, mužej šwojeje šotry, wša jeho na boš a pošhepta s nim. Tón pomikny s wōčžom, jako by prajil: Haj haj!

Kunje cžyšche šo jedyn hošč šchibalžy praschecž, šcho mataj š tajenju, a šcho dže to budže, šo dyrbja poruno jathm šawrjeni byč. Ale wón njepschindže š rēcžam, dokelž šo mlody muž do rēcže smēri. Ššawšchi s lēwizu klobuf, tón s cžēšnym rucžanym wēncžom, škoži prawizu na ramjo šwojeje dale niž njewēštej, ale nēš na cžas žiwjenja wēštej. Š tym šrošmi kōždy, šo cžze tón nadobnik porēcžecž. Teho dla hoščji šabawa šmjelny. Wón pak woczalny šhwilu, potom šbēhny šwōj špodobny hōšš:

„Lubi pschecželjo! Cžescženi hoščo! Šajrjēšcho witani lubi! Š wutrobnym džatom cžescžimōj wobaj, a s namaj cžescža cži našchu, tu luboscž, šo šcže šo naprošnyč dali a pschishli na naju křaš. Mějčže haj s žyleje wutrobny žōrlazh džak! Šak mōžemy šradni a wješeli byč. Wliško pak pschi našchey radoščji płacžita šrudoba bydli. Wschitko šcže se rta mojeje lubeje ššyšcheli, šak šo s tej šužodnej wudowu ma. Šlacž a ššrocže, nješku dže bliškeje pomozh nufni? Šad tym njeje žaneho dwēla. A žyła wješ do polna wē, šo nješku jenicžto trēbni, ale tež woprawdže hōbni. A ša naju njebyle křašne wješele polne, jeli šo jim s najmješcha jene ronjeshcho šylšow njemohlo šetřjene byč. — Ša žōnka hjes šruwy njemōže wostacž, a šama šej njemōže žaneje šupicž. Duž ma šo ji š temu dopomhacž. — Cžescženi lubi! Ša šlo nješcže nam mēli, šo šmny waš wutrobnje s brašchku namōwjecž dali, šo

ničtō tu na křašu škladowal njeby. Šasch luby nan je cžyšl to šak mēč. — Wón wschaf štare waschnja rad cžescži; tola niž wschitke. Šo waschnje šo jemu pschistojne nješda, šej hoščji naprošnyč polnicžki dom, a potom šej hoščjini se škladom šaplacžicž dacž. Wón ma pschi tym to hešlo: Šdyž šadžakow nimasch, nje- hotuj jēšneho křašu! Šdyž wašcha luboscž to ša šlo njeje mēla, dha wschaf tež nēšto to ša dobre mējčže, hdyž na mēšto škladu wo šchepatku prošchu, a to ša tych wobohich. — Šlej, tu je mōj njewjesty klobuf. Š tym brašcha wokoło pōndže, a kōždy cžēšny křašar njech do njeho škoži, ša tym hacž je s wutrobu nahnuty. Šchlicžy njedamy rady wokoło hič, pschetož ničtō njetrjeba widžecž, šelko šcho da. — A jeli šo budže šo wo tymle pocžintu powjedacž, šo žadny, kiž křesćijanski wutrobu w šebi nošy, nam njebudže šmjecž. A Bōh tōn šnjes budže na tajki šklad žohnujo hladacž!“

Džiwnušchke šo to někomužkuli šešda, wschitkim pak dobre a šdobne a kōždy a kōžda ruku do mōšchnje mē.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Njeje wuhlād, šo šakki wōlbny šakoń na šejmje šo do- wuradži. Šonservativni a nazionalliberalni drje šu nacžišš šestajeli, po kotrymž ma woleš po šempschindženju, po šamoženju a štarobje wjazh hōšow. Ale wšchnoscž, šak šo pišche, na šwojim nacžišku, kotryž je šejmej pschepoložita, stejo wostawa. Duž je tež mōžno, šo šo šejm rošpušchēži.

— 21. haprleje běšche što lēt, šo šo wōtž šnutsšowneho mišionštwā Šan Šendrich Wichern w Šamburgu narodži. Š hnutym džatom špomina našch lud na teho muža, kiž je šutki šmilneje křesćijanskeje luboscže w našchim wōtžnym kraju šbudžil. Wón študowasche duchownštwō a pschewša wōdženje njedželskeje šchule w Šamburgu. Š lēcže 1833 šakoži špomōželški dom, šak mjeno- wany Šuzowy dom w Šamburgu. Wón škutkowasche ša šakoženje hlowneho towarštwā ša šnutsšowne mišionštwō, kotřž šo 1848 na žyřwinski dnju we Wittenbergu wotmē. Šam mējšche mōžnu, wutrobu-šimazu rēcž, šotraž wothlōš namaka we wutrobach wschitkich, šo šo wutrobny šhřejachy ša šwōjaty šutk šnutsšowneho mišionštwā. Psches našch wōtžny kraj pucžujo špēchowasche šakoženje wustawow a towarštwow ša hladanje šhorhch, ša šastaranje šhudnyh a s jastwa pušchēženyh. Wschitke te žohnowane wustawy šnutsšowneho mišion- štwā šu wuplōd teho nastorka, kotřž je wón šak. Šobu budž džak — šak šrajimy š jeho 100lētym narodninam — šo je Wicherna našchemu ludej šak.

— Šchwōrtk pošwjecži Šužiške předarške towarštwō šwōj dom w Šipsku, kotřž je šebi šame natwarilo.

— Štara woješka žyřej w Šarlinje je šo wotpalika a w njej je šo wjele šaryh drohotnyh šhorhojow špaliko. Šchłoda licži šo na 500,000 šriwnow.

„Šombaj Bōh“ njeje jenož pola šnjesow duchownych, ale tež we wschēch psche- dawarňjach „Šerb. Šowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacž. Ša šchwōrcž lēta płacži wón 40 np., jenotliwe cžiška šo ša 4 np. pschedawaju.